2005-20-RE

CAUSA 2005-20-RE

Número de registre 255-2005. Recurs d'empara

AUTE DEL 6 DE JUNY DEL 2005

BOPA núm. 52, del 15 de juny del 2005

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional l'11 d'abril del 2005 per la representació processal de la societat RIVER, SA, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 14 de gener del 2005 i l'aute del 17 de març del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, en les vessants del dret a obtenir una decisió fonamentada en dret i del dret a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti el recurs d'empara, acordi la suspensió de la sentència del Tribunal Superior de Justícia esmentada, atorgui l'empara, declari la lesió dels drets fonamentals invocats i anul·li les resolucions objecte de recurs "retrotraient els autes al moment anterior al pronunciament de la sentència per tal que en dicti d'altra sense lesió de drets fonamentals";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 2 de maig del 2005;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Ángel Aparicio Pérez;

Antecedents

Primer

La societat RIVER, SA va formular una demanda en judici verbal civil, pel procediment ordinari, en demanda de reclamació de compliment d'acords socials i obligacions estatutàries i societàries, contra les societats EXECO, SA, ANDORMAG, SA, JEC, SA, CORI, SA, ACTIVITATS COMERCIALS ANDORRANES, SA, CENTRE COMERCIAL DE L'AUTOMOBIL, SL, GACES, SL i el Sr. Antoni Cachafeiro Filloy.

Segon

El 15 de març del 2004, la Secció Civil del Tribunal de Batlles va estimar la manca de legitimació activa pel que fa a la societat GACES, SL, deixant-la fora de la litis i, entre altres, va estimar en part la demanda, considerant que les societats EXECO, SA, ANDORMAG, SA, JEC, SA, CORI, SA, ACTIVITATS COMERCIALS ANDORRANES, SA, CENTRE COMERCIAL DE L'AUTOMOBIL, SL i el Sr. Antoni Cachafeiro Filloy havien de facilitar la informació necessària per realitzar les auditories dels comptes dels tres exercicis anteriors, a càrrec de cadascuna de les respectives societats a auditar, i una valoració real de les societats esmentades, a càrrec de la societat RIVER, SA. Així mateix, també declarava el dret de RIVER, SA a obtenir la informació que sol·liciti "en quant es refereix a auditories de comptes i/o valoració de les empreses del grup empresarial, condemnant les demandades i el demandat a facilitar-les sense excuses ni dilacions."

Tercer

Totes les parts van interposar recurs d'apel·lació i, el 14 de gener del 2005, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va "**PRIMER**.- ESTIMAR en part el recurs d'apel·lació dels defenents-apel·lans; REVOCAR la Sentència apel·lada; DESESTIMAR la demanda dirigida contra les societats CORI, SA, ACTIVITATS COMERCIALS ANDORRANES, SA (...), CENTRE COMERCIAL DE L'AUTOMOBIL, SL, EXECO, SA i GACES, SL i contra el Sr. ANTONI CACHAFEIRO FILLOL, tots els quals queden absolts de les peticions de la demanda; CONDEMNAR la mercantil RIVER, SA a pagar les costes que ha causat a la primera instància als demandats esmentats anteriorment, i NO FER PRONUNCIAMENT de les costes de la segona instància.

ESTIMAR en part la demanda contra les societats JEC, SA i ANDORMAG, SA; CONDEMNAR aquestes societats a dur a terme una auditoria dels estats financers de cadascuna d'elles referent a l'exercici 1997 el cost de la qual serà pagat per RIVER, SA; JEC, SA i ANDORMAG, SA hauran d'escollir cada una d'elles una empresa d'auditoria de les 5 més reputades del sector per a dur-la a terme, i la seva realització no haurà de suposar cap cost suplementari per a GACES, SL ni per a cap altra societat; i NO FER PRONUNCIAMENT de les costes ni de la primera ni de la segona instància pel que fa a les dues societats esmentades.

SEGON.- DESESTIMAR el recurs d'apel·lació de la mercantil agent i CONDEMNAR aquesta mercantil al pagament de les costes causades a la segona instància pel seu recurs d'apel·lació."

Quart

La societat RIVER, SA va presentar un incident de nul·litat d'actuacions contra aquesta sentència per considerar que li vulnerava l'article 10 de la Constitució.

I, el 17 de març del 2005, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va considerar que la "Sentència esmentada va donar una resposta raonada, fonamentada i completa a les pretensions que li havien estat sotmeses, encara que la resposta no hagi estat de l'agrat de la incidentant. Aquest fet no l'habilita al·legar que se li ha violat el dret a la jurisdicció, ja que aquest dret li ha estat satisfet a bastament en la Sentència, malgrat no hagi estat favorable als seus interessos" i per tant va desestimar aquest incident de nul·litat.

Cinquè

L'11 d'abril del 2005, la representació processal de la societat RIVER, SA va presentar un recurs

d’empara contra la sentència del 14 de gener del 2005 i l’aute del 17 de març del mateix any de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per considerar que vulneraven el dret a obtenir una decisió fonamentada en dret i el dret a la defensa, reconeguts a l’article 10 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part precisa que no ha entaulat el procediment d’empara perquè no se li hagi donat raó, sinó perquè considera que se li han vulnerat els drets fonamentals al·legats. En aquest cas, una revisió extraordinària “seria especialment necessària o almenys desitjable en cas de resolució diferents, especialment quan la revocatòria es dicta per la darrera instància del procediment ordinari, deixant indefenses les parts que han estat objecte d’aquesta primera i única revocació, orfes de tota possibilitat de discussió ulterior.”

En segon lloc, exposa les seves al·legacions que resumeix de manera molt clara en un darrer punt intitulat conclusió que reproduïm íntegrament a continuació:

“Negar la condició de soci de River, SA quant a Cori, Sa i les altres filials, afirmar que els drets que reivindica la meva principal són estranys a la vigent legislació societària andorrana i declarar que l’acció interposada per aquesta part sigui inadequada per reclamar les reivindicacions d’autes, que constitueixen els tres motius de la sentència de la Sala Civil del TSJA per a desestimar les pretensions formulades, constitueixen, en termes generals, una violació flagrant del dret a la jurisdicció en les seves vessants del dret a obtenir una resolució fonamentada en Dret i dels drets a la defensa.

El dret a obtenir una resolució fonamentada en Dret ha estat lesionat, més concretament, quan la sentència de la Sala Civil del TSJA

? inaplica de manera arbitrària la llei especial andorrana recollida en el RSM del 1983 que prescriu la obligació d’auditar les societats quan un 10% dels socis ho demanen, com des del 1992 venia demanant River, SA;

? inaplica de manera arbitrària els drets continguts en tot contracte de societat que es troba a la base del dit RSM concretament quant al dret a la informació als socis;

? inaplica de manera arbitrària l’article 32 del RSM que remet tota reclamació societària a la via jurisdiccional ordinària a la que al·ludeix expressament la disposició final 4a del RSM com la que ha estat seguida en autes, via que nega la sentència dient que hi hauria una via processal especial que no existeix en l’ordenament jurídic societari andorrà, amb evident denegació de justícia cas que la sorprenent tesi prosperés.

El dret a la defensa ha estat vulnerat, més concretament, quan la sentència de la Sala Civil del TSJA

? nega arbitràriament la via jurisdiccional ordinària i reenvia la meva mandant a una via processal especial inexistent;

? nega la condició de soci a River, SA en relació ales filials;

? oposa arbitràriament al tradicional antiformalisme de la doctrina jurisprudencial andorrana, especialment en matèries no regulades especialment com la societària, l’ultraformalisme registral que li serveix per negar la condició de soci de River, SA en les filials com Cori, SA i altres;

? rebutja el procés d’inferència lògic que relaciona com soci a River, SA amb les repetides filials,

que ha estat seguit i aplicat per les parts societàries fins la degradació de les seves relacions i l'obertura d'accions judicials el 1998, i així ha estat provat en autes;

? atribueix al Registre de Societats valor constitutiu de drets sense cap base legal ni jurisprudencial, que també li serveix per negar la condició de soci a la meva mandant en les reiterades filials;

? desisteix de la funció de font de dret de la jurisprudència que la Llei Qualificada de la Justícia li atribueix per omplir les llacunes de dret especial societari andorrà, deixant d'aplicar arbitràriament no solament el contracte de societat sinó la pròpia legislació general sobre contractes, l'un i l'altra de base normativa romana i de dret comparat congruent amb el dret andorrà i de doctrina jurisprudencial pròpia, reiterada i pacífica com la invocada en autes."

Per acabar, la representació processal de la societat RIVER, SA demana al Tribunal Constitucional que admeti el recurs d'empara, acordi la suspensió de la sentència del Tribunal Superior de Justícia esmentada, atorgui l'empara, declari la lesió dels drets fonamentals invocats i anul·li les resolucions objecte de recurs "retrotraient els autes al moment anterior al pronunciament de la sentència per tal que en dicti d'altra sense lesió de drets."

Sisè

El 2 de maig del 2005, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què reiterava que la interpretació i aplicació de les normes correspon a la jurisdicció ordinària i que el recurs d'empara no és un recurs de cassació ni una tercera instància contra sentències judicials que pugui suplantar la funció dels tribunals ordinaris, sinó un instrument processal extraordinari destinat a la protecció dels drets fonamentals. I, considerava que, de la lectura de la sentència i de l'aute objecte de recurs, se'n desprenia que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia havia fonamentat de forma raonada, comprensible i ajustada a dret la seva decisió d'estimar en part l'apel·lació i de revocar la sentència apel·lada.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licitava la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2005-20-RE per manca de contingut constitucional en les pretensions formulades, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonaments jurídics

Primer. Sobre la delimitació de l'objecte d'aquest recurs d'empara

Aquest recurs d'empara impugna les resolucions de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia contingudes en l'aute del 17 de març del 2005 i en la sentència del 14 de gener del mateix any. En l'aute es desestima la demanda plantejada per la recurrent mitjançant la interposició d'un incident de nul·litat d'actuacions, d'acord amb les disposicions de l'article 18 bis 3 de la Llei transitòria de procediments judicials; i en la sentència, s'estimen la majoria de les pretensions formulades per la part adversa en el seu recurs d'apel·lació a la sentència inicial de la Batllia i es desestimen les pretensions exposades per la recurrent actual en empara.

Segons el parer de la sol·licitant de l'empara constitucional, ambdues resolucions lesionen diferents continguts del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i, en conseqüència, han de ser anul·lades per aquest Tribunal de manera que les actuacions s'han de retrotreure al moment processal previ a l'emissió de la sentència dictada en apel·lació.

Per començar, la demandant denuncia una situació jurídica general que, segons el seu parer, genera sempre indefensió material. Com que en la primera instància la demandant va veure reconegut el nucli essencial de les seves pretensions, i aquest mateix nucli li va ser denegat després del recurs d'apel·lació, estima que "Davant d'aquesta disparitat de criteris en l'apreciació de la normativa i de la fonamentació jurídica i legal de les pretensions, aquesta part ha quedat en evident indefensió". No obstant això, admet que, per si mateixa, aquesta situació no és inconstitucional ("ens hauríem de conformar amb l'actual sistema jurisdiccional andorrà, si consideréssim que han estat respectats els drets fonamentals reconeguts per la Carta Magna"). En conseqüència, aquesta denúncia afecta exclusivament qüestions de política legislativa processal, tal com admet aquesta part de manera expressa, i no incideix en l'assumpte que se'ns sotmet.

Segon. Sobre les preteses lesions dels drets a una decisió fonamentada en dret i a la defensa

Els continguts del dret a la jurisdicció que, segons el parer de la recurrent, han estat lesionats per les resolucions concretes objecte de recurs, s'articulen, en síntesi, entorn de l'afirmació que han estat lesionats el dret a obtenir una resolució jurídicament fonamentada i el dret a la defensa:

A. Pel que fa a la legitimació de la demandant per reclamar els seus drets en totes les societats esmentades en el procés

Per la demanda, aquesta lesió rau en la denegació per part de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia de la condició de soci de la recurrent en relació amb tres empreses concretes (CORI, SA; ACA, SA, i CCA, SL). Així ho afirma taxativament l'òrgan judicial esmentat quan en el VI fonament de dret afirma que "És un fet indiscutit que l'actora "RIVER S.A." no és sòcia de les tres societats demandades", i afegeix més endavant que "el fet cert, i que ningú nega, que "RIVER S.A." **no és sòcia** d'aquelles 3 societats cadascuna de les quals, per la seva inscripció al registre del Govern, té plena personalitat jurídica independent."

Davant d'aquesta constatació de la Sala, la demandant al·lega que, com que està demostrat que RIVER, SA és sòcia (minoritària) d'altres societats, les quals al seu torn són sòcies (majoritàries) de les tres anteriors ja citades, "Negar la condició de soci de River, SA, de les "societats en cascada" articulades com filials en el Grup empresarial d'autes, equival a negar l'existència d'unes relacions societàries certes". Segons el seu parer, la conseqüència és que es crea una indefensió completa a l'accionista minoritari, que es destrueix la llarga tradició d'antiformalisme que han caracteritzat les relacions socials andorranes en tots els àmbits, inclòs el judicial i amb tot això es produeix també indefensió, i que no s'ofereix seguretat jurídica per tal com no s'omplen les llacunes de la legislació mercantil mitjançant l'aplicació de la normativa general dels contractes i dels mecanismes legals que el legislador andorrà reconeix al jutge.

Com podem observar, la demandant no al·lega, ni ho podria fer raonablement, que el Tribunal Superior de Justícia no ha aplicat unes normes presents en el dret andorrà (ja que el Tribunal esmentat invoca de manera insistent el Reglament de societats mercantils del 19 de maig de 1983, en vigor); i, pel que fa a aquest punt, tampoc al·lega que el Tribunal Superior de Justícia no ha motivat la seva decisió. El que la demandant manté és que el Tribunal Superior de Justícia no ha utilitzat correctament –si es vol, amb equitat i justícia- les possibilitats normatives i jurisprudencials que el nostre sistema ofereix (com és obvi, i dit entre parèntesi, en benefici dels interessos de la demandant mateix). I podria convenir-se, en darrer terme, que el Tribunal Superior de Justícia, amb la mateixa plenitud de potestat que la utilitzada per decidir en un sentit determinat, podria haver-se acollit a altres línies interpretatives adoptant una decisió diferent, modificable, si hagués estat el cas, si existís en el nostre ordenament un recurs de cassació o algun altre de revisió per a aquests

supòsits concrets, com proposa la recurrent. Però l'ordenament, ara com ara, considera aquests recursos innecessaris i aquesta absència processal, com és evident, confereix un àmbit de discrecionalitat interpretativa més gran al jutjador actual en el recurs d'apel·lació civil. A aquesta escassa densitat normativa processal s'afegeix també una escassa densitat normativa substantiva en matèria de societats mercantils, i aquests dos aspectes, com acabem d'indicar, atribueixen al Tribunal Superior de Justícia un espai decisional ampli.

En canvi, des d'una perspectiva constitucional, no es pot convenir que, si hi ha diverses vies interpretatives, el tribunal ordinari, amb el risc de vulnerar l'article 10 de la Constitució, n'hagi d'escollir necessàriament només una i n'hagi de rebutjar qualsevol altra; o, altrament dit, que entre línies interpretatives diverses, només una sigui correcta constitucionalment. El principi de la independència judicial establert a l'article 85 de la Constitució concedeix al jutge, en el seu vessant funcional, un marge extens d'apreciació, molt més gran com menor sigui la densitat normativa reguladora del supòsit enjudiciat. Els límits coneguts, reiterats amb insistència en la nostra jurisprudència, sobre la necessitat de motivació i la interdicció de l'arbitrarietat no es veuen desbordats en aquest cas encara que la consciència jurídica de la recurrent pugui sentir-se afectada.

B. Pel que fa a la legalitat de les demandes de la societat RIVER, SA

Cal fer unes consideracions molt semblants sobre el segon bloc d'arguments impugnatoris. El Tribunal Superior de Justícia, amb una cita textual dels articles 10 i 33 del Reglament de societats mercantils, afirma, en la seva sentència, que l'únic dret que aquesta norma atorga als accionistes minoritaris (article 10) és l'anomenat "dret d'informació", que consisteix en el dret de poder examinar, durant els deu dies anteriors a la celebració de la Junta General anual obligatòria d'accionistes, els llibres de la societat i, si posseeixen almenys el 10% del capital social, de poder analitzar els documents comptables o demanar auditories de la comptabilitat; i afegeix "Aquesta és **tota la informació** a que els socis tenen dret conforme al Reglament de Societats" (fonament de dret XII). A banda d'això, el Tribunal recorda que l'únic òrgan que pot adoptar vàlidament acords en aquests tipus de societats és la Junta General mateixa i, si s'hi dissenteix, s'hauran d'impugnar aquests acords. La conseqüència d'aquestes circumstàncies, segons el parer del Tribunal Superior de Justícia, és que, com que la Junta General és sobirana en les seves decisions, els accionistes minoritaris no disposen d'un dret directe per imposar la realització d'auditories, valoracions i operacions similars.

Davant d'aquesta posició, la demandant afirma que els interessos de la societat no poden confondre's amb els de la majoria; que tant la legislació espanyola com francesa, referents que el Tribunal Superior de Justícia hauria hagut de tenir en compte pel fet que tenen un desplegament més gran, es manifesten en aquest sentit; que l'article 10 del Reglament de societats mercantils no exclou el dret a l'auditoria, encara que no l'estableixi; i que, en definitiva, la comprensió restrictiva d'aquests drets per part del jutjador abocava al summum ius, summa iniuria.

La recurrent sap que el dret estranger no és aplicable si no és per la via d'una interpretació judicial interna i que, en aquest cas, el Tribunal Superior de Justícia no ha estimat pertinent realitzar aquesta operació integradora. Per tant, es tracta de dues interpretacions que podrien debatre's en seu judicial ordinària, però que no tenen rellevància a efectes constitucionals: la decisió judicial, motivada en dret és vinculant legítimament i en aquesta seu constitucional no podem ni hem d'indicar res sobre aquesta qüestió.

C. Sobre la denegació de l'única acció viable

En contra de l'opinió del Tribunal Superior de Justícia, la demandant, canviant d'alguna manera de perspectiva, fa dues afirmacions i n'extreu les conseqüències corresponents. Amb la primera, subratlla que la via processal utilitzada en defensa dels seus drets, a diferència del que estima el jutjador, era la correcta; i la segona, és que la via apuntada o suggerida pel Tribunal Superior de Justícia d'impugnar els acords de la Junta General si aquests no estan assumits pels socis minoritaris, no existeix en dret andorrà. La conclusió que se'n deriva és que, en aquest punt, també, es produeix una vulneració dels drets a una decisió fonamentada en dret i a la defensa.

Pel que fa al contingut constitucional, hem d'indicar, en primer lloc, en aquest punt, que es tracta d'una qüestió irrellevant des del punt de vista constitucional. I és irrellevant, almenys, per tres raons. La primera, perquè aquesta afirmació del Tribunal Superior de Justícia és un obiter dictum clar sense incidència en el fons de la decisió, ja que aquesta conté una resposta directa, enumerada i concloent a cada una de les pretensions de la part: en la sentència judicial no hi hauria hagut cap modificació si aquesta indicació no s'hagués produït. La segona, és perquè es projecta, valgui l'expressió, de manera "ucrònica", ja que no té cap efecte sobre fets processals vàlids ja produïts: la demandant va formular la seva acció de la forma que va estimar més pertinent i els tribunals s'han pronunciat sobre totes les qüestions plantejades. I la tercera, perquè, encara que, segons el parer de la demandant, no hi hagi un procediment "especial" per impugnar els acords socials, el dret general a la jurisdicció confereix una acció universal davant de qualsevol lesió del mateix dret, inclosa la que pugui deure's a l'acord o als acords d'una Junta General d'accionistes.

Per tot això, la rèplica de la demandant a l'afirmació textual del Tribunal Superior de Justícia ("l'escaient seria impugnar l'acord que la Junta hagués adoptat sense haver respectat aquell dret per obtenir-ne l'anul·lació"), d'acord amb la qual només per aquest fet la sentència hauria de ser anul·lada és, a més de desmesurada, improcedent; encara més si tenim en compte que el Tribunal Superior de Justícia circumscriu amb claredat l'àmbit de la seva decisió a les relacions intersocietàries, i ho fa escollint el sector jurídic (la normativa sobre societats mercantils) que considera útil per solucionar el cas i estimant, com indica de manera expressa, que les normes generals sobre els contractes són impertinents del tot: "totes i cadascuna de les peticions de la demanda (drets d'informació, d'auditories, de valoracions) són accions emmarcades totes elles en la relació societària, i d'ella no en poden sortir ni el Tribunal ni les parts; de manera que l'agent no pot argüir que no exercita una acció societària quan no fa altra cosa que pretendre fer valer pretesos drets socials minoritaris d'informació, d'auditories i de valoracions" (fonament jurídic XVI).

Tercer. Sobre les conclusions de la demanda en empara

Fins aquí hem anat contestant els punts essencials continguts en el cos principal de la demanda. Si ens centrem ara en la seva conclusió podrem apreciar amb un grafisme més gran l'absència de contingut constitucional. En la "conclusió" referida es contenen, de fet, nou conclusions mitjançant les quals se sintetitzen les causes constitucionals invocades.

Segons el parer de la demandant, ha existit una aplicació arbitrària de l'article 10 del Reglament de societats mercantils, ja que aquest precepte prescriu l'obligació d'auditar les societats quan un 10% dels socis ho demani: el Tribunal Superior de Justícia ha raonat que no és això el que prescriu el precepte esmentat. Així doncs, no existeix arbitrarietat. En segon lloc, segons la mateixa opinió, s'inapliquen de manera arbitrària els drets continguts en qualsevol contracte de societat; però, el Tribunal Superior de Justícia determina i raona els límits d'aquests drets. Per tant, no hi ha arbitrarietat. En el tercer i en el quart, es diu que el Tribunal esmentat confon les vies impugnatòries i que, a més d'arbitrarietat, existeix lesió del dret a la defensa: ja s'ha comentat que no existeix arbitrarietat ni denegació de justícia per no incidir, entre altres raons, en el fons de l'assumpte. En

cinquè i en setè lloc, en negar la condició de soci de la societat RIVER, SA en relació amb les filials i rebutjar el procés d'inferència del qual es desprèn aquesta condició, aquest Tribunal també crea indefensió: no obstant això, no hi ha indefensió, perquè l'òrgan judicial autonomitza i formalitza al voltant de la personalitat jurídica de les empreses, les condicions de soci respectives i té en compte amb exclusivitat les relacions jurídiques que, a partir d'aquesta personalitat, poden establir-se. En sisè lloc, el canvi de jurisprudència que, segons el seu parer, suposa aquesta formalització li ha produït la indefensió repetida: es confon així indefensió amb fracàs de la pretensió, ja que el Tribunal és lliure, dintre dels límits ja esmentats, de fixar la direcció jurisprudencial pròpia que consideri més correcta. La vuitena conclusió fa referència al fet que el Tribunal ha atorgat, sense base legal ni jurisprudencial, caràcter constitutiu al registre de societats, la qual cosa li serveix per negar la condició de soci a l'empresa demandant; malgrat tot, el Tribunal no diu això: el que diu és que les societats anomenades "filials" tenen, pel fet de la seva inscripció en el registre, personalitat jurídica pròpia, i és indiferent, als efectes d'aquest recurs, que l'hagin adquirit per l'acte de la inscripció o per qualsevol altra causa que el Tribunal pugui haver apreciat, perquè és a partir de la dada de la personalitat jurídica que l'òrgan judicial fa derivar la condició o no condició de socis per part de tercers; per tant, no s'aprecia indefensió constitucional de cap tipus. I, en darrer terme, la recurrent considera que com que el Tribunal Superior de Justícia no va aplicar altres fonts del dret (normes sobre el contracte de societat, legislació general sobre contractes, amb base en la normativa romana i el dret comparat congruent) també es vulnera el dret a la defensa; ara bé, aquest argument (indefensió pel dret que no s'aplica) no té consistència: el jutjador ha seleccionat les normatives aplicables i ho ha fet de manera motivada.

Del que acabem d'exposar, que contrasta les apreciacions del Tribunal Superior de Justícia amb els arguments de la recurrent, es desprèn, com també argumenta l'informe del Ministeri Fiscal, que, ni prima facie, ni en una anàlisi més detallada, existeixen els continguts constitucionals que, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, són exigibles per poder admetre a tràmit la demanda.

Per tant, l'admissió a tràmit d'aquesta demanda no és procedent per manca de contingut constitucional.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2005-20-RE, interposat per la representació processal de la societat RIVER, SA, contra la sentència del 14 de gener del 2005 i l'aute del 17 de març del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal de la societat recurrent, al president de la Batllia,

al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 6 de juny del 2005.

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

President

Vicepresident

Didier Maus

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat

Magistrat